

”ביבר הזכוכית” מאת טנסי וויליאמס

דמות: טום

את חושבת שאני משתגע אחרי בית המסחר?
את חושבת שאני מאוהב בחברה המאוחדת לייצור נעליים? את חושבת שאני מת לבזבז חמישים וחמש שנה באולם הפלורסנטי הזה?! אני מעדיף שמישהו יפצח לי את המוח בגרזן- מאשר ללכת לשם בכל בוקר. אבל אני הולך! בכל פעם שאת נכנסת וצווחת את ה”קומו עורו” המטונף הזה, ”קומו עורו” אני חושב בליבי ”כמה טוב להם למתים!” אבל אני קם. אני הולך! בשביל שישים ושבעה דולר לחודש, אני מוותר על כל מה שאני חולם לעשות ולהיות אי פעם!
ואת אומרת שאני חושב על עצמי, שכל מה שאני חושב הוא רק על עצמי. ובכן, הקשיבי, לו הייתי חושב על עצמי, אמא, הייתי נמצא במקום שהוא הלך אליו (מצביע על תמונת אביו), המקום הרחוק ביותר בעולם שאפשר להגיע אליו בעזרת כלי רכב.
אני הולך למאורות חשיש! כן, מאורות חשיש, מאורות של פושעים וגנבים. הצטרפתי לכנופיה של אל קפונה. אני רוצח שכיר. אני סוחר תת מקלע בתוך נרתיק כינור. אני מנהל רשת שלמה של בתי זונות בעמק! קוראים לי ”ההורג”, ”ויגפילד ההורג”. אני חי חיים כפולים: ביום- פקיד צנוע וישר בבית המסחר, ובלילה אני קיסר פרוע של העולם התחתון, אמא. אני הולך לשחק קלפים בקזינו, אני מבזבז סכומים עצומים ליד שולחן הרולטה! אני חובש מטלית שחורה על העין, יש לי שפם מלאכותי ולפעמים אני מדביק לי פאות ירקרקות. בהזדמנויות כאלה הם קוראים לי ”אל דיאבלו”, השד!
הייתי מספר לך סיפורים שלא יניחו לך לישון לילות שלמים! אויבי מתכוונים לפוצץ את המקום הזה! הם מתכוננים לבוא לילה אחד ולהקפיץ את כולנו גבוה, גבוה, עד לשמיים!
אני אשמח, אהיה מאושר עד מאוד, גם את תשמחי! את תעופי גבוה רכובה על מקל של מטאטא, מעל להרי התכלת ומעל לשבעה עשר מחזרים גינטלמנים!
מכשפה זקנה וקשקשנית שכמותך.